

Arrest

nr. 227 491 van 15 oktober 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2018 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger dan de Unie.

Op 28 februari 2019 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing betreft de *in casu* bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/08/2018 werd ingediend door:

*Naam: D. C. D. S. Voornamen: A. A. Nationaliteit: Peru Geboortedatum: (...)1955 Geboorteplaats: Puno
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...) LEUVEN*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar schoonzoon nl van D., G. P. (RR ...) van Ierse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

In het dossier zijn de volgende documenten, om het ten laste in het land van herkomst aan te tonen terug te vinden:

- *Verschillende Stortingen via Ria in 2016, 2017 en 2018 van de referentiepersoon en van de echtgenote van de referentiepersoon*
- *Attest uit het eigendomsregister van de autoriteiten van het registratiekantoor van de stad Arequipa te Peru dd 11/06/2018 : waaruit zou moeten blijken dat er op naam van betrokkene geen enkel onroerend goed is ingeschreven*
- *Verklaring van armoede op naam van betrokkene dd 12/06/2018 afgeleverd door de burgemeester van de stad Arequipa op vraag van betrokkene*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon

Wat het onvermogen betreft van in het land van herkomst, deze is onvoldoende aangetoond aan de hand van de attesten uitgereikt door de autoriteiten te Arequipa. Enerzijds betreft het attest van armoede, een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Het attest is afgegeven op vraag van betrokkene. Anderzijds sluit het attest met betrekking tot eigendom uitgaande van de stad Arequipa niet uit dat betrokkene elders een eigendom heeft. Bovendien zegt het attest niets over het inkomen van betrokkene in het land van herkomst.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft ook deze is onvoldoende aangetoond. Er zijn wel degelijk stortingen gebeurd vanuit België door de referentiepersoon en zijn echtgenote naar betrokkene in Peru, maar het is onvoldoende aangetoond dat dit op een systematische wijze gebeurde tot aan haar komst

naar België. In 2016 betreft het slechts enkele sporadische stortingen. In 2017 daarentegen betreffen het maandelijks stortingen van om en bij de 200 euro. In 2018 opnieuw sporadische stortingen meer bepaald in januari en maart 2018. Gezien betrokkene sedert 22/06/2018 in België is toegekomen, zijn er geen stortingen gebeurd tot aan haar komst in België. Uit de documenten bij de aanvraag blijkt dat de referentiepersoon in de maand april 2018 naar Peru is geweest en mogelijks geld heeft meegenomen. Dit betreft echter een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Gezien het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst onvoldoende is aangetoond, kan niet worden gesteld dat betrokkene van de stortingen dermate afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien.

Gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, alsook van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Uit de aangehaalde wetteksten inzake de motiveringsplicht blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624) Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat: "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31) Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Minister: "Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. " Deze zienswijze is in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Het is hierbij voldoende dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kortrijk, UGA, 2012, p. 203) Door bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag uit te gaan van de voorwaarde van een reeds in het herkomstland bestaande afhankelijkheidsrelatie, schendt de gemachtigde van de Minister artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van de materiële motiveringsplicht, alsook van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Met betrekking tot de verklaring van armoede uitgereikt door de burgemeester van de woonplaats van verzoekster stelt de gemachtigde van de Minister:

"Enerzijds betreft het attest van armoede, een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Het attest is afgegeven op vraag van betrokkene."

De kwalificatie van de door verzoekster voorgelegde verklaring van armoede als een 'verklaring op eer' is onjuist en strijdig met de bewoordingen van dit document.

De door verzoekster voorgelegde verklaring van armoede vermeldt uitdrukkelijk dat zij werd opgesteld op grond van het Sociaal Verslag nr. 052-2018-OBS-SGMDH-GDS-MDCC, opgesteld door de Sociaal Assistent werkzaam bij het Subbestuur voor Vrouw en Menselijke Ontwikkeling van het Districtbestuur Cerro Colorado, (stuk 2)

Niet een door verzoekster, of een derde, afgelegde verklaring op eer, maar een sociaal verslag dat specifiek wordt geïdentificeerd, vormt de grondslag van de verklaring van armoede betreffende verzoekster.

De beoordeling die de gemachtigde van de Minister heeft gemaakt schendt derhalve de bewijskracht van deze akte (art. 1319, 1320 en 1322 B.W.), nu zij strijdig is met de letterlijke bewoordingen van het document.

Tevens volgt hieruit de schending van de zorgvuldigheidsplicht welk een correcte feitenvinding en een juiste lezing van de stukken uit het dossier impliceert.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

3.3 In een derde middel voert verzoekster vervolgens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van van de materiële motiveringsplicht, alsook van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Met betrekking tot de stortingen van geld die door de referentiepersoon werden uitgevoerd, stelt de gemachtigde van de Minister het volgende:

Er zijn wel degelijk stortingen gebeurd vanuit België door de referentiepersoon en zijn echtgenote naar betrokkene in Peru, maar het is onvoldoende aangetoond dat dit op een systematische wijze gebeurde tot aan haar komst naar België. In 2016 betreft het slechts enkele sporadische stortingen. In 2017 daarentegen betreffen het maandelijkse stortingen van om en bij de 200 euro. In 2018 opnieuw sporadische stortingen meer bepaald in januari en maart 2018. Gezien betrokkene sedert 22/06/2018 in België is toegekomen, zijn er geen stortingen gebeurd tot aan haar komst in België. ”

M.b.t. 2016:

Pas in april 2016 keerde verzoekster na een bezoek aan België (referentiepersoon en haar dochter) terug naar Peru.

Bij haar vertrek had zij van de referentiepersoon en haar dochter geld mee gekregen waarmee ze enkele maanden verder kon.

In juli werd een geldbedrag overgeschreven voldoende voor een drietal maanden.

In oktober, november en december werd er telkens een storting uitgevoerd door de referentiepersoon. (stuk 3)

De beoordeling door de gemachtigde van de Minister dat het in 2016 slechts om sporadische stortingen zou gaan, houdt met deze elementen geen rekening zodat de conclusie dat de financiële afhankelijkheid onvoldoende is aangetoond niet correct is en geen rekening houdt met alle relevante feiten.

M.b.t. 2018:

In 2018 werden stortingen uitgevoerd in januari, maart, mei en juni (2 keer). (stuk 4)

De stelling van de gemachtigde van de Minister dat er geen stortingen zouden zijn gebeurd tot aan de komst van verzoekster naar België is derhalve onjuist.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de eerste drie middelen samen behandeld.

Aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek, betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling en dat deze bepalingen niet van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, artikel 1320 en van artikel 1321 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (cf. Raad van State, arrest nr. 155.679 van 28 februari 2006).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze is genomen. In het motief wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en

van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ten aanzien van de weigeringsbeslissing niet aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat hij zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid 4° van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt.

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster ten laste dient te zijn van de referentiepersoon.

In deze kan verwezen worden naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Verzoekster betoogt dat door bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de voorwaarde van een reeds in het herkomstland bestaande afhankelijkheidsrelatie, de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet schendt. Zij meent dat de voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag en dat het hierbij voldoende is dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. Er wordt echter gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Uit voormeld arrest blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid

voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Tevens blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde gevolgd. Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Met betrekking tot de verklaring van armoede uitgereikt door de burgemeester betoogt verzoekster dat de kwalificatie als ‘verklaring op eer’ onjuist is en strijdig met de bewoordingen van dit document aangezien het vermeldt dat het werd opgesteld op grond van “*het Sociaal Verslag nr. 053-2018-OBS-SGMDH-GDS-MDCC, opgesteld door de Sociaal Assistent werkzaam bij het Subbestuur voor Vrouw en Menselijke ontwikkeling van het Districtbestuur Cerro Colorado*”.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het attest inderdaad blijkt dat “*deze Verklaring van Armoede (werd) uitgereikt op vraag van de betrokkene*”. Het gegeven dat dit stuk vermeldt dat het is opgesteld op grond van “*het Sociaal Verslag nr. 052-2018-OBS-SGMDH-GDS-MDCC, opgesteld door de Sociaal Assistent werkzaam bij het Subbestuur voor Vrouw en Menselijke ontwikkeling van het Districtbestuur Cerro Colorado*” doet hier geen afbreuk aan. Dit gegeven laat nog steeds niet toe kennis te nemen van de concrete gegevens die dan hebben geleid tot de vaststelling dat verzoekster ten laste zou zijn van de referentiepersoon. In het stuk wordt niet vermeld welk onderzoek de sociaal assistent heeft gedaan en welke gegevens in rekening zijn gebracht. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de beoordeling van het ten laste zijn een heel concrete en feitelijke beoordeling betreft waarin het cruciaal is dat er voldoende duidelijkheid bestaat omtrent de feitelijkheden die de concrete zaak kenmerken. Zelfs indien de gegevens waarop werd gesteund, bekend zouden zijn, dan nog heeft het begrip “*ten laste*” ook een heel specifieke betekenis in onderhavige context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen in Peru. De vaststelling dat “*het gesolliciteerd karakter (...) niet kan worden uitgesloten*” blijft overeind. Wat het attest uitgaande van de stad Arequipa met betrekking tot eigendom betreft, gaat verzoekster niet in op de vaststelling dat dit niet uitsluit dat zij elders een eigendom heeft en bovendien niets blijkt over haar inkomen in het land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk waar de verwerende partij oordeelt dat het onvermogen in het land van herkomst onvoldoende is aangetoond aan de hand van de attesten uitgereikt door de autoriteiten van Arequipa.

Verzoekster gaat verder in op de geldbedragen die zouden zijn overgeschreven en meegegeven in de jaren 2016 en 2018. Zij besluit betreffende het jaar 2016 dat de conclusie dat de financiële afhankelijkheid onvoldoende is aangetoond, niet correct is en geen rekening houdt met alle relevante feiten. Met betrekking tot het jaar 2018 meent verzoekster dat de stelling van de gemachtigde dat er geen stortingen zouden zijn gebeurd tot aan haar komst naar België, onjuist is.

Nog daargelaten de vraag of alle bedragen en stortingen in rekening werden gebracht, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde stelt dat: “*Gezien het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst onvoldoende is aangetoond, kan niet worden gesteld dat betrokkene van de stortingen dermate afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien.*” Gelet op het voorgaande staat het vast dat het significant en noodzakelijk is dat verzoekster aantoonde ‘ten laste te zijn’ van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat zij, gezien haar economische en sociale toestand, niet in haar basisbehoeften kon voorzien in haar land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verzoekster verwijst slechts naar de stortingen en het bezorgen van geld, doch toont niet aan dat zij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door de referentiepersoon dat zij met deze steun kon voorzien in haar basisbehoeften.

In zoverre verzoekster van de Raad een herbeoordeling van haar dossier beoogt, kan worden verwezen naar de annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken kon de gemachtigde terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. De gemachtigde heeft hierbij enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen dat gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond vanuit het land van herkomst, verzoekster niet aan de gestelde voorwaarden voldoet van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de aangehaalde beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste, het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

3.5 In een vierde middel voert verzoekster tot slot de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering betoogt zij als volgt:

“VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.

Verzoekster meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met haar dochter en schoonzoon, in casu de referentiepersoon.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie en gezinsleven en luidt:

“7. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, arrest nr. 210.029)

Er kan in casu geen betwisting over bestaan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond.

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn ondermeer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder t.a.v. het meerderjarige kind, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid bijvoorbeeld omwille van een gezondheidstoestand, de reële banden tussen beiden.

In casu is er wel degelijk sprake van een dergelijke meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster enerzijds en de referentiepersoon anderzijds, zodat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zo wordt niet betwist dat verzoekster en haar schoonzoon en dochter effectief samenwonen.

Tevens is verzoekster materieel afhankelijk van haar dochter bij wie ze inwoont.

Er is dus wel degelijk sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Luidens de bepalingen van dit artikel 8 EVRM is een overheidsinmenging in het beschermde gezinsleven enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoekster nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Minstens zijn de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekster en haar familieleden disproportioneel t.o.v. de door de overheid nagestreefde doelstelling.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

Indien deze redenering niet zou worden aangenomen omdat het inzake gaat om een eerste toelating tot verblijf, werpt verzoekster op dat er in casu een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om het recht van verzoekster op een gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Op basis van de hoger aangehaalde elementen en door het EHRM gehanteerde belangenafweging in de zogenaamde 'fair balance'-toets, dient vastgesteld te worden dat ingevolge de bestreden beslissing de belangen van verzoekster disproportioneel worden aangetast in vergelijking met de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering.

Artikel 8 van het EVRM wordt derhalve door de bestreden beslissing geschonden zodat zij dient te worden vernietigd."

3.6 Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat derhalve geen inmenging in het leven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

Verder benadrukt de Raad hetgeen volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoekster dient bijgevolg vooreerst het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten

worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting waarin zij op algemene wijze stelt dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een dergelijke meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen haar enerzijds en de referentiepersoon anderzijds zodat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij meent verder dat niet wordt betwist dat zij, haar schoonzoon en dochter effectief samenwonen en dat verzoekster tevens materieel afhankelijk is van haar dochter bij wie zij inwoont.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten er niet kan toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Uit hogerstaande beoordeling is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Verzoekster beperkt zich tot louter algemene beschouwingen en gaat er aldus aan voorbij dat zij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band aannemelijk te maken.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Bovendien heeft verzoekster niet afdoende aangetoond dat zij niet in haar basisbehoeften kon voorzien in haar land van herkomst. Voor het overige toont verzoekster niet *in concreto* aan uit welke leden haar gezin en/of familie nog zou bestaan. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen.

In de mate dat verzoekster met haar betoog een schending van haar privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonst. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonst dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het vierde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN